

søbe; men dels vilde det i Praxis være vanskeligt at anvende denne Regel, dels kan man ikke vende Sætningen om, idet der er adskillige Fiskearter, hvis Fangst paa et noget tidligere Udviklingsstrin er saa godt som uundgaaelig og ikke kan eller bør forbydes. Man har tidligere tænkt paa at anvende den mindste Masketvidde af det til den enkelte Arts Fangst ved Silbning normerede Garn som Middel til at afgjøre, om den fangne Fisk var af tilladelig Størrelse eller ikke, saaledes at kun den Fisk, der ikke kunde gaa igennem Maskerne, var salgbar; men Anvendelsen af denne Regel vil i Praxis være temmelig omstændelig og i adskillige Tilfælde, hvor ingen Masketørrelse er normeret, umulig. Der staar da ingen anden Vej tilbage end at fastsætte et vist Længdemaal for de enkelte Arter, saaledes at den Fisk, der ikke holder dette Maal, ikke maa sælges eller kjøbes, uden i de Undtagelses-tilfælde, Paragrafen nævner. Det kan naturligvis være tvivl underkastet, om Ansættelsen i § 67 rammer det absolut Nigtige, thi dette vil tilsidst bero paa et Skjøn; Udvalget nævner imidlertid det Saa at være kommet det temmelig nær, men vil dog tilføje den Bemærkning, at der formentlig ikke ligger stor Bægt paa, om Maalet er $\frac{1}{2}$ Tomme over eller under, og at det er forholdsvis nok saa vigtigt, at Maalbestemmelserne ere saa, simple og lette at huske. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om Fortegnelsen burde udvides til endnu nogle flere Fiskearter, navnlig Hornfisk, Silb, Makrel, men man har dog troet for deres Bedkommende at kunne lade sig nøje med det almindelige Forbud mod Salg af Smaafisk under 3 Tommer. — Da Østersfiskeriet ikke er frit, er der ingen Trang til en tilsvarende Bestemmelse for Østeren; for Hummeren er den allerede givet i § 11, som i det Væsentlige kun gjentager en allerede nu gjældende Lovbestemmelse.

§ 68. Den heri indeholdte Bestemmelse, der tilfigter at gjøre Forskriterne om Fredningen af de paagjældende Fisk mere virksomme, trænger formentlig ikke til nærmere Begrundelse, ialtfald naar henfes til de ved §§ 49 og 58 gjorte Bemærkninger. En lignende Bestemmelse findes optagen i det af Regjeringen Islands Althing i 1873 forelagte Udkast til Forordning om Fredning af Lax § 7, se Min. Tid. for 1873, B. S. 401.

§§ 69 og 70. Ulovligt Fiskeri begaaes dels, naar Nogen fisker i Bunde eller paa Steder, hvor han ikke har nogen Ret til at drive Fiskeri, dels naar Nogen ved at drive Fiskeri i Bunde, hvor han iverigt er fiskeberettiget, udøver det paa en Maade, som strider mod Lovens Forskrift, eller paa en Tid eller et Sted, hvor det i Loven er forbudt. Det er indlysende, at der her- efter under Begrebet ulovligt Fiskeri falder Overtrædelser af meget forskellig Art.

Spørd Udvælsen af Fiskeri i Bunde, hvor man ikke er fiskeriberegtiget, angaar, da maa fastholdes den tidligere udviklede Forskjel mellem de ferste Bunder og Havgbetets Retstillig i Almindelighed og den deraf betingede Forskjel i Borgernes Berettigelse til deres Brug. De ferste Bunde ere undergivne den private Ejendomsret; Retten til at fiske i dem er en privatretlig Besøjeelse, hvis Krænkelse er et egentlig Ejendomsindgreb, der efter Omstændighederne kan blive Lyveri. Det samme gælder med Hensyn til de enkelte Dele af Havgbetet, der undtagelsesvis ere den private Ejendomsret undergivne. Ordentligvis er Havet imidlertid ikke undergivet den private Raadighed; Retten til at bruge det til Fiskeri har et offentligretligt Grundlag, og Indgreb i en saadan Ret falder derfor udenfor Ejendomsforbrydelsernes Klasse og bliver nærmest at anse som Indgreb i Næringsretligheder eller deslige.

I de den private Ejendomsraadighed undergivne Bunde kan det vistnok siges, at saavel Bundet som de deri værende Fiske ere i vedkommende Ejers Besiddelse. Et Indgreb i denne Besiddelse ved en ulovlig Bemægtigelse af Fiskene kan imidlertid neppe karakteriseres som Lyveri, undtagen hvor Besiddelsen er en saadan, at Fiskene i egentlig Forstand ere i Vedkommendes Bold, hvad de kun ere, naar de ikke vilkaarlig kunne unddrage sig den Paagjældendes Raadighed og Ejendomsret ved at forlade hans Territorium. Et løsgaaende tamt Husdyr kan ganske vist ogsaa ofte vilkaarlig unddrage sig sin Herres Raadighed ved at forlade hans Territorium, men det unddrager sig ikke derved hans Ejendomsret, hvilken i Almindelighed vil kunne godtgjøres ved det paagjældende Dyrs Farve eller andre Særkender, der gjøre Identiteten ustridig; naar derimod Fisken svømmer ud af en Ejers Fiskevand ind i Naboens, da er derved den Førstes Ejendomsret over den falder bort, foruden at det selvfølgelig vilde komme til at staa som en ganske sjælden Undtagelse, hvis det skulde lykkes at bevise Identiteten. Denne Ejendommelighed ved Ejendomsretten over Fiskene influerer paa Betydningen af den faktiske Besiddelse, saa at en Krænkelse af denne, der iverigt har Lyveriets Særkende ikke bliver noget egentlig Lyveri men en meget mindre strafbar Forseelse. Lyveri bliver det uberettigede Fiskeri kun, naar Forholdene er et saadant, at Fiskene ikke ved en vilkaarlig Stedsforandring kunne beværte et Ejerfiske, altfaa naar uberettiget Fiskeri drives i anden Mandes Fiskevand, der hærten har Afløb eller Tiløb, hvorigjennem Fiskene kunne svømme bort fra Vedkommendes Ejenmarker, og endnu mere naar det bestaar i Bemægtigelse af Fisk i anden Mandes Hyttesad, Udklæknings- eller Fredningsbassin og desl. (§ 70); jfr. her uberettiget Sagt i indelukket Dyrehave.

Det er en Selvfølge, at der ved „anden Mandes“ Fiskevand menes et Fiskevand, som er i en Andens Besiddelse; ikke blot i en Andens Eje, saa at Brugeren, der ikke er Ejer, lige saa vel